

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 145/06
24.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Центра за развој грађанског друштва "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради утврђења, одлучујући о жалбама туженог изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду П. број 124/05 од 27.09.2005. године и решења Окружног суда у Београду под истим бројем од 25.08.2006. године, у седници већа од 24.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду П. број 124/05 од 27.09.2005. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Окружног суда у Београду П. бр. 124/05 од 25.08.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду П. број 124/05 од 27.09.2005. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужени повредио тужиочева ауторска права, тако што је на плакатима са текстом „Србијо да ли памтиш? Да ли видиш? Да ли живиш?“ објавио фотографију – портрет Зорана Ћинђића, чији је аутор тужилац, без навођења имена аутора и без плаћања накнаде за искоришћавање ауторског дела тужиоца. Ставом другим изреке забрањено је туженом даље повређивање ауторског права тужиоца било каквим даљим објављивањем и коришћењем овог ауторског дела под претњом новчане казне. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да на свом Интернет сајту на главној страници током 30 дана од дана правноснажности ове пресуде објављује пресуду под претњом новчане казне. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 5.750,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је преко пуномоћника благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП и нашао да жалба туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тач. 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП на коју Врховни суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Жалбом се неосновано истиче постојање битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. тачка 12. истог члана, будући да је побијана пресуда јасна, није противуречна, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатка због којих се не може испитати.

Према чињеничном стању који је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио, тужени је током марта 2005. године спорну фотографију са пропратним текстом „Србијо! Да ли памтиш? Да ли видиш? Да ли живиш?“ објавио на билбордима широм Србије и на Интернет сајту туженог, не наводећи име аутора фотографије. У књизи аутора Милоша Васића „Атентат на Зорана“ која је објављена 2005. године, спорна фотографија објављена је на насловној страни књиге, а као аутор фотографије наведен је тужилац. Према допису Владе Републике Србије од 23.08.2005. године и извештају Владе Републике Србије од 15.09.2005. године, Канцеларија за сарадњу са медијима Владе Републике Србије не располаже подацима да ли је спорна фотографија дата туженом и по ком основу, нити ко је аутор спорне фотографије и да ли постоји уговор о преносу ауторских права са аутора на Владу Републике Србије.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној пресуди примењено материјално право када је утврђено да је тужени објављивањем спорне фотографије без навођења имена аутора и без плаћања накнаде за искоришћавање ауторског дела повредио ауторска права тужиоца, па је туженом забрањена даља повреда права и наложено објављивање пресуде о трошку туженог.

Наиме, спорна фотографија представља ауторско дело у смислу члана 2. став 2. тачка 9. Закона о ауторским и сродним правима „Службени лист СЦГ“, бр. 61/2000). Чланом 9. став 2. истог Закона предвиђено је да се аутором сматра лице чије су име, псеудоним или знак назначени на примерцима дела, или наведени приликом објављивања дела, док се не докаже другачије. Члановима 14.-18. истог Закона заштићена су морална права аутора, и то право патернитета, право на назначење имена, право објављивања, право на заштиту интегритета дела и право на супротстављање недостојном искоришћавању дела. Према члану 177. став 1. тач. 1, 2. и 6. истог Закона, носилац ауторског права тужбом може захтевати утврђивање повреде права, престанак повреде права и објављивање пресуде о трошку туженог.

Тужилац је током поступка доказао да је аутор спорне фотографије у смислу члана 9. став 2. Закона о ауторским и сродни правима, а тужени није доказала супротно, будући да извештајима добијеним од Владе Републике Србије није потврђена тврдња туженог да је спорну фотографију добио из документације Владе Србије у време када је премијер био Зоран Живковић, те да се ради о јавном добру које се може користити без ограничења. Стога је побијаном пресудом правилно усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да су објављивањем спорне фотографије – портрета Зорана Ђинђића без навођења имена тужиоца као аутора повређена морална права аутора, предвиђена у чл. 14.-18. Закона о ауторским и сродним правима.

Правилно је примењен и члан 177. став 1. тач. 1, 2. и 6. истог Закона када је туженом наложен престанак повреде права и објављивање пресуде о трошку туженог на Интернет сајту туженог на главној страници током 30 дана од дана правноснажности пресуде. Имајући у виду дефиницију јавног гласила у смислу члана 11. Закона о јавном информисању („Службени гласник РС“, бр. 43/2003 и 61/2005), оваква обавеза објављивања пресуде, у електронском медију, у складу је са чланом 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, будући да је овакав начин мешања у слободу медија законит и у складу са легитимним циљем заштите ауторског права тужиоца, а време од 30 дана од објављивања на главној страници Интернет сајта туженог, по оцени Врховног суда, представља подесан начин ограничења слободе медија и меру сразмерну легитимном циљу коме се тежи.

Из свега наведеног следи да се жалбом туженог неосновано истиче да је у побијаној пресуди због непотпуно утврђеног чињеничног стања дошло до погрешне примене материјалног права, јер није поуздано утврђено да ли је тужилац аутор спорне фотографије.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 375. ЗПП.

Против решења Окружног суда у Београду П. бр. 124/05 од 25.08.2006. године, којим је исправљена пресуда Окружног суда у Београду под истим бројем од 27.09.2005. године, тужени је преко пуномоћника изјавио жалбу због погрешне примене члана 349. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу чл. 385. и 388. ЗПП, и нашао да жалба није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП на коју Врховни суд као другостепени пази по службеној дужности.

Жалбом се неосновано истиче да је у побијаном решењу погрешно примењен члан 349. ЗПП. Наведеним чланом је у ставу првом предвиђено да погрешке у именима и бројевима, као и друге очигледне погрешке у писању и рачунању, недостатке у облику и несагласност преписа пресуде са изворником, исправља председник већа, односно судија појединац у свако доба.

Будући да су побијаним решењем извршене исправке првостепене пресуде, које се односе на очигледне погрешке у писању, жалбом туженог неосновано се истиче погрешна примена члана 349. ЗПП, и да се решењем о исправци пресуде мења смисао саме изреке и образложења одлуке.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 375. ЗПП у вези члана 388. ЗПП.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР